

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.178/2026/3.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő1 kamarai jogtanácsos, valamint alperesi képviselő2 (alperesi képviselő2 címe;
A per tárgya:	eljáró ügyvéd: eljáró alperesi képviselő2)
A fellebbezést benyújtó fél:	média ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezéssel támadott határozat:	alperes (11. sorszám alatt) Fővárosi Törvényszék – 23. sorszám alatt kijavított – 113.K.703.087/2025/10. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló név1 Médiaszolgáltató Nonprofit Zrt. (a továbbiakban: médiaszolgáltató) az általa üzemeltetett név10 csatornán – állandó megnevezésű lineáris audiovizuális médiaszolgáltatás keretében – a 2025. március 19. napján 18:00 és 19:30 órákor sugárzott „Híradó” című műsorszámában, a 18:17-18:21 és 20:06-20:10 közötti szegmensekben az alábbiak hangzottak el. „Műsorvezető: „[a] név11 női műsorvezetőjét sértegette a közösségi médiában név2, a felperes1 EP-képviselője. név3 párttársa a műsorvezető munkáját minősítette, hazugsággal vádolta, és megalázó stílusban írt, amire az újságíró nyílt levélben reagált. Nem ez az első eset, hogy a felperes1 politikusi újságírókat sértegetnek. Múlt héten név3 egyenesen megfenyegette a közmédia brüsszeli tudósítóját.” Narrátor: „Drága, ez nagyon súlyos. Nem tudom, hogy mit vagy kit használ, hogy állandóan ilyen feldobott hangulatban van - ezt a hozzászólást írta név2, a felperesi EP képviselője a név11 egyik fiatal női műsorvezetőjének bejegyzéséhez. név3 párttársa kommentjében ezután név4 munkáját is minősítette és hazugsággal is megvádolta.” Narrátor: „A név11 műsorvezetője nyílt levélben reagált a felperes1 politikusának hozzászólására. név4 azt írta: *név2 a helyesírási- és stilisztikai hibáktól hemzsegő kommentjében olyan valótlan, megalázó és szürreális tényeket állított róla, amit nem lehet szó nélkül hagyni. A műsorvezető kikérte magának név3 EP képviselőjének megalázó stílusát. Azt írta, idézem: A nevem: Dr. név4. Sem Önnek, sem más politikusnak nem vagyok a “drágája” sem szóban, sem írásban. A név11 műsorvezetője ezután azt kéri, hogy név2 tételesen írja le, melyik adás melyik pontján, miről hazudott. név4 hozzátette: nem lesz könnyű dolga, ugyanis egy vitaműsor vezetője, az ő feladata a kérdezés, nem a véleménynyilvánítás.* Nem név2 az első felperes1. politikus, aki vállalhatatlan stílusban nyilvánul meg az újságírókkal szemben.” (Bejátszás) név5: „név9. elvtárs!” Narrátor: „Március 15-én név5, a felperesi EP képviselője sértegette a közmédia riporterét. név3 pedig múlt héten, strasbourgi sajtótájékoztatója után egyenesen megfenyegette név8t, a közmédia tudósítóját. *Ez volt az a tájékoztató, ahol a felperes1 elnöke azt állította: a tudta nélkül került rá a neve az EP Ukrajna melletti állásfoglalására. Az név10 újságírója mindössze annyit kérdezett, mire alapozza a vádjait és hogy a dokumentumot látták-e felperes1. politikusok a szavazás előtt.*” (Bejátszás) név3: „Nem tudom, hogy ön, mint egy szebb napokat látott riporter ehhez miért adja a nevét, csak sejtem, a milliós fizetésért.” Narrátor: „név3 válaszában hosszasan személyeskedett és munkatársunk fizetését firtatta. A sajtótájékoztatót követően pedig ennél is tovább ment. Egyenesen megfenyegette az név10 riporterét. név3 ekkor már azt gondolhatta, hogy nem forog a kamera.” (Bejátszás) név3: „Szerkesztő asszony, aki ehhez adja a nevét, az szégyelli magát és a sokmillió forintért...(nem érthető). Mindent ki fogunk vizsgálni, mindent, az önök fizetését, a lakását, mindent...” Narrátor: „Néhány hete a közmédia egy másik riporterét sértegette név3, miután munkatársunk arról kérdezte, hogy vásárolt-e név6 részvényeket és igazak-e azok a vádak, hogy bennfentes kereskedéssel szerzett több millió forintot. *A felperes1 elnöke nem először hergel újságírók ellen. Korábban az ATV műsorvezetőjét támadta egyik élő videójában azért, mert az újságíró férjével, a harmincadik házassági évfordulóját egy nyaralással ünnepelte.*” (Bejátszás) név3: „Ahogy név7 az ATV-től elment éppen valami egzotikus szigetre mint egy rendes újságíró, aki aggódik a média függetlenségeért.” Narrátor: „név3 nem csak az újságírókat sértegette az elmúlt időszakban. Tavalý több titokban rögzített hangfelvétel is nyilvánosságra került a felperes1 elnökéről. Ezeken név3 a többi között agyhalottaknak nevezte saját kollégáit, szimpatizánsait bűdös szájúnak nevezte, és nyugdíjas kommandórról beszélt.”

[2] Ugyanazon a napon a fenti műsorszám 21:00 órákor közreadott 21:15-21:17 közötti, a 22:00 órákor közreadott 22:15-22:17 közötti, valamint a 23:00 órákor közreadott 23:12-23:14 közötti szegmenseiben a dölten jelzett részek kivételével azonos szövegek hangzottak el.

[3] A felperes a szegmensek tartalmát sérelmezve kifogással élt az alperesnél, amelyben a jogsértés jogalapjaként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 13. §-át, a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 12. § (1)-(3) bekezdéseit jelölte meg. Álláspontja szerint a narrációk során a műsorvezető és a narrátor olyan kifejezéseket használt, amelyek nem minősülnek objektív hírközlésnek. Az őt érintő eseményeket a kormányzati szereplők narratívájában, egyoldalúan mutatták be; a közérdeklődésre számot tartó társadalmi problémák helyett olyan állítások hangzottak el, miszerint a felperes politikusai „sértegettek”, „fenyegettek” és „vállalhatatlan stílusban” nyilvánultak meg. Különösen azt a tudósítást emelte ki, amely szerint név3 „megfenyegette” a közmédia brüsszeli tudósítóját, illetve név2 „megalázó stílusban” kommentált.

[4] A médiaszolgáltató az alperes felhívására előterjesztett nyilatkozatában a felperesi érvelést érdemben vitatta, és jogsértés hiányában a kifogás alaptalanságát állította.

[5] Az alperes az 501/2025. (VI. 17.) számú határozatával a felperes kérelmét elutasította. Rögzítette, hogy a kifogásolt műsorszegmensekben a médiaszolgáltató különböző politikusok közéleti témákkal összefüggésben tett megjegyzéseiről számolt be, így a közzétett tartalom „politikai hír” jellege azonosítható. név2 közösségi médiás bejegyzéséről – részben idézve azt – tényszerűen számolt be, amint a bejegyzésben megszólított műsorvezető közösségi médiás bejegyzéséről is. Ugyancsak tényszerűen számolt be – név5 és név3 megszólalásaiból idézve – a felperes politikusainak más műsorvezetőkre is tett megjegyzéseiről, illetve, hogy a pártvezető némely esetben sajátos stílusban nyilvánult meg kollégáiról és szimpatizánsairól. A kifogásolt szegmensek tényekkel alátámasztott megállapításoknak minősültek, a műsorvezetői és narratori szövegrészek nem tartalmaztak olyan véleményt vagy értékelő magyarázatot, amely a médiaszolgáltatóhoz közvetlenül köthető, vagy átlépné a tárgyilagos tájékoztatás határát. A médiaszolgáltató munkatársai nem saját politikai álláspontjukat fogalmazták meg, hanem dokumentált közéleti történéseket ismertettek, összekapcsolva azokat az aktuális tárgyi hírrel.

A kereset és a védírat

[6] A felperes a keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésként – utalva az Smtv.-re, az Mttv. 3. §-ára, 12. § (4) bekezdésére, az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdésére, VI. cikk (3) bekezdésére – az Mttv. 12. § (3) bekezdését jelölte meg. Álláspontja alátámasztásaként az EBH2013. K.21. számú döntésre hivatkozott, miszerint a szerkesztői szabadság gyakorlása nem korlátozhatja a kiegyensúlyozott tájékoztatás fogalmába tartozó sokoldalú, tényszerű, időszerű, tárgyilagos tájékoztatás követelményét. Állította, hogy a hírműsorban olyan minősítések hangzottak el a narrátor és a műsorvezető részéről, amelyek nem tényszerű megállapítások, hanem érzelmileg töltött, értékítéletet tükröző kifejezések, és azt a látszatot keltik, hogy a közszolgálati hírszolgáltató hivatalos álláspontját közvetítik egy politikai párt képviselőiről. Ilyen tartalom – különösen, ha nem elkülönítve jelenik meg és nem véleményként azonosított – közvetlenül befolyásolja a közönség értékítéletét, korlátozva

az önálló véleményalkotás szabadságát. Az alperes a kifogásolt szegmensekben elhangzott „vállalhatatlan stílus”, „sértegetett”, „megalázó”, „megfenyegette” és hasonló kifejezéseket vizsgálat nélkül nyilvánította tényállításnak, nem alkalmazta a tény és vélemény elhatárolásának a bírói gyakorlat által kialakított jogi mércéjét, a bizonyíthatósági tesztet.

[7] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva a támadott határozatában kifejtett álláspontját. A kifogásolt kifejezések narrációs formában, tényszerű megállapításként hangzottak el a műsorszegmensekkel összefüggésben, azok nem önálló médiaszolgáltatói véleményeknek vagy értékelő magyarázatnak minősültek, hanem tényközlésnek.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 89. § (1) bekezdés a)-b) pontjai és 92. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazásával megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

[9] Indokolásában – a 3264/2016. (XII. 14.) AB határozatnak (a továbbiakban: ABH) a tények és a közvélemény befolyásolására alkalmas, egzakt kategóriát nem jelentő vélemények alkotmányos elhatárolása kapcsán kifejtett elvi iránymutatását figyelembe véve – rögzítette, hogy az Mttv.

12. § (3) bekezdésében szereplő előírás a hiteles és tárgyilagos tájékoztatás érvényesülése érdekében nem differenciál az értékelések pozitív vagy negatív töltete között, hanem az érintett személyi kör esetében általános jelleggel és objektív módon tiltja a személyes értékítélet hírekhez történő hozzáfűzését ([39] bekezdés). Irreleváns, hogy a kifogásolt kijelentés kinek az értékítéletét közvetítette, mivel a hírműsorban elhangzottak a médiaszolgáltató felelősségi körébe tartoznak. Az Mttv. rendelkezése azt a célt szolgálja, hogy egy adott politikai, közéleti eseményről, hírről a közönség tárgyilagos tájékoztatást kapjon és az esetleges vélemények, értékelő magyarázatok – az objektivitás látszatát keltve – burkolt formában semmiképp se veszélyeztessék az abban foglaltak befolyástól mentes értékelését és megítélését (Kfv.III.37.033/2014/3.). A szerkesztői szabadság gyakorlása a kiegyensúlyozott tájékoztatás fogalmába tartozó, sokoldalú, tényszerű, időszerű, tárgyilagos tájékoztatás követelményét nem korlátozhatja (EBH2013. K.21.).

[10] Hangsúlyozta, a perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperes által vitatott kifejezések – „sértegettek”, „fenyegettek”, „vállalhatatlan stílusban” – tényállításnak vagy véleménynek minősülnek-e ([28], [36] bekezdések). Megállapította, hogy a médiaszolgáltató munkatársai (műsorvezető, narrátor) e kifejezésekkel nem tárgyilagos, tényszerű, ellenőrizhető információt közöltek, hanem saját értékítéletüket fejezték ki. A „sértegettek” kifejezés – annak értelmezéséből kiindulva – nem egy pontos határozójú (ki, mikor, milyen szavakkal tette) tényállítás, hanem általános minősítés, szubjektív vélemény, amint a „fenyegettek” kifejezés is, amellyel összefüggésben sem lett megjelölve, hogy ki, mikor, kinek és milyen konkrét fenyegető kijelentést tett. A „vállalhatatlan stílusban” kifejezés

egyértelműen értéktétel, mivel azt fejezi ki, hogy az adott magatartás ellentétes a társadalmilag elvárható normákkal, erkölcsi elvárásokkal, ami szubjektív kategória, objektív módon nem igazolható ([37]-[38] bekezdések). Az elhangzott minősítő kifejezések, értékelések alkalmasak voltak arra, hogy a nézők véleményét az adott politikai párttal szemben negatívan befolyásolják.

[11] Rámutatott arra, hogy a hír műfajának lényege a közönség tényszerű, ellenőrizhető információkkal ellátása, amely alapján maga vonhat le következtetéseket. A vélemény közlése e lehetőségtől megfosztja a közönséget, mivel torzíthatja a tényekről alkotott képet, akadályozza az objektív tájékozódást ([43] bekezdés). A hírszolgáltatás tényközlés, a véleménynyilvánítás azonban a publicisztika műfajába tartozik; amennyiben a műsorvezető a hírt saját véleményével együtt adja elő, a műfajok összemosásával a közönség tényszerű tájékoztatáshoz való jogát sérti ([44] bekezdés). A sérelmezett kifejezések a kormányzattal szembeni párt tevékenységét minősítő vélemények. A tájékoztatás kiegyensúlyozottságát valóban az egész műsorfolyam szintjén kell vizsgálni [1/2007. (I. 18.) AB határozat], ugyanakkor jelen esetben a vitatott kifejezések összességükben is egyértelműen azt mutatják, hogy a médiaszolgáltató negatív színben tüntette fel a felperest. Ez a választások előtti időszakban különösen alkalmas volt arra, hogy a nézők véleményét befolyásolja, ami burkolt lejárató kampány benyomását kelti ([45], [47] bekezdések).

A fellebbezés

[12] Az alperes a fellebbezésében – megsértett jogszabályi rendelkezésként az Mttv. 12. § (3) bekezdését, valamint a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontját, 89. § (1) bekezdés b) pontját és 92. § (1) bekezdés b) pontját megjelölve – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[13] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a tények és vélemények elhatárolása körében hivatkozott ABH megállapításait, amikor kimondta, hogy a „sértegettek” kifejezés önmagában azért nem minősül tényállításnak, mert a hírolvasó (vagy narrátor) nem mondta meg pontosan, ki, mikor, milyen szavakkal tette ezt. Jogszabályból nem levezethető az a bírósági álláspont, miszerint a médiahatóságnak egy tényállítás valóságtartalmát, bizonyíthatóságát ellenőriznie kellene, hiszen ez nem tartozik a hatáskörébe. Kiemelte, hogy a médiaszolgáltató képi formában is bemutatta név²nek név⁴ műsorvezető közösségi média oldalára írt bejegyzését, az arra érkezett reakció visszaellenőrizhetően megtalálható a nevezett műsorvezető oldalán, vagyis megtörtént annak bemutatása, hogy a sértegetést ki, mikor, milyen szavakkal valósította meg. A „sértegetés” kifejezés teljes kontextusban való vizsgálatával megállapítható, hogy az név² objektív bizonyítékokkal alátámasztható, múltbéli cselekedetére utalt, ekként az tényközlésnek minősül. E körben a valóság bizonyítására nem volt szükség, hiszen a szövegek elhangzása nem is volt vitássá téve. A „fenyegettek” kifejezéssel összefüggésben ugyancsak arra hivatkozott, miszerint képi bemutatással alátámasztott volt az, hogy név³ visszafordult név⁸ felé, ujját felemelte és zaklatott arckifejezéssel mondta az idézett szöveget. A narrátor szóban is elmondta az esetet, megnevezve a szereplőket, a helyszínt és az időpontot. A kifejezés értelmező szótár szerinti magyarázata alapján az inkriminált megnyilvánulás a köznyelv minősítése alapján nyilvánvalóan fenyegetésnek minősült, ezért arról a médiaszolgáltató tényszerűen számolt be.

A „vállalhatatlan stílusban” kifejezés – mivel annak jelentése: a szóban forgó magatartás ellentétes a társadalmilag elvárható normákkal vagy az erkölcsi elvárásokkal – alapján ugyancsak megállapítható, hogy név5 név9 riporternek tett bántó, ironizáló megjegyzése (vélt vagy valós pártállami múltra való nyilvánvalóan ízléstelen, vállalhatatlan utalása) a társadalmilag elvárt normákkal ellentétes, éppen ezért a megnyilvánulás műsorvezetői közlése nem értékitélet, hanem tényállítás volt. Összességében kijelentette, hogy a sérelmezett kifejezések megfeleltek azon követelménynek (bizonyítás, valóságtartalom), amelyeket a tényállítások feltételeztek.

[14] Kitért arra is – azon túl, hogy az elsőfokú ítélet ellentmondásos megállapításokat tartalmaz a médiaszolgáltatásban közzétett vélemények negatív vagy pozitív tartalmának megítéléséről ([39], [43]-[45] bekezdések) –, hogy a törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelem keretein, amikor a határozat jogszerűségének vizsgálata körébe olyan szempontokat (választások előtti év/időszak, lejárató kampány) vont be, amelyek nem tartoznak az Mttv. 12. § (3) bekezdésében rögzített minősítési szempontok közé, így nem szolgálhatnak sem enyhítő, sem súlyosító körülményként az ítélethozatal során. Az, hogy választások előtti év van, politikai tény, nem jogi kategória, míg az, hogy lejárató kampány folyik egy politikai párt ellen, szubjektív megállapítás, feltételezés, nem jogszabályban rögzített objektív szempont. A védett jogi értékek – mint emberi méltóság, kiskorúak védelme, kiegyensúlyozott tájékoztatás – nem változnak attól függően, hogy választási időszak van-e, ezért ugyanazon jogi mérce alapján szükséges megítélni a médiaszolgáltató magatartását minden időszakban.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helytálló, az a jogvita elbírálására irányadó jogszabályoknak megfelel; jogi indokaival a másodfokú bíróság – a választási időszakra, kampányra utaló megállapítások mellőzésével – egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[18] Az Mttv. 12. § (3)-(4) bekezdéseiben foglalt, a hírek és a vélemények elválasztására vonatkozó követelmény célja a hírszolgáltatást és politikai tájékoztatást nyújtó műsorszámokban nem a közlések valóságtartalmának garantálása, hanem a hírek és a vélemények strukturális elhatárolásának, valamint annak biztosítása, hogy a műsorvezetőként, hírolvasóként, tudósítóként rendszeresen közreműködő személyek közlése a közönség számára ne váljon burkolt befolyásolás eszközévé. A jogszabály a közlés megjelenésére és nem annak tartalmára vonatkozó garanciát állít fel, amely értelmezést az ABH is

megerősítette azzal, hogy a jogszerűtlen közlés elhatárolásának ismerve nem a vélemény ténszerű megalapozottsága, hanem a véleményjelleg felismerhetősége és a külső szerzőhöz kötés egyértelműsége. Az Alkotmánybíróság a hírolvasói véleménytilalmat és véleményelkülönítés követelményét úgy értelmezi, hogy a „rendelkezés nem a közzétett vélemény valós tényeken alapulását követeli meg, illetve nem a valós ténybeli alapokat nélkülöző vélemények közzétételét korlátozza, hanem bárminemű vélemény esetén a közzététel módját szabályozza; továbbá kimondja, hogy ha egy minősítő jelző nem vezethető vissza egyértelműen a média munkatársain kívül álló más személy/szervezet megnyilvánulására, a nézőben a műsorvezetői vélemény hatását keltheti”.

[19] A fentiekből következően az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság azon jogértelmezési kiindulópontját, miszerint a kereset elbírálása és az Mttv. 12. § (3) bekezdésének tartalmi meghatározása során az ABH-ban kifejtett alkotmányos értelmezési keretet kellett irányadónak tekinteni. Az említett határozat ugyanis – a Kúria Kfv.II.37.803/2013/5. számú ítéletével összefüggésben – elvi élel rögzíti, hogy a hírekhez fűzött vélemények és értékelő magyarázatok korlátozására vonatkozó szabályozás nem pusztán a sajtószabadság külső törvényi korlátját jelenti, hanem egyúttal a hiteles, tárgyilagos és befolyástól mentes tájékoztatás alkotmányosan igazolható követelményét is szolgálja.

[20] Az Mttv. 12. § (3)-(4) bekezdéseinek alkalmazása során a jogalkalmazónak a szerkesztői szabadság megszorító értelmezése és a védett alkotmányos cél közötti kívánatos egyensúlyt kell megteremtenie. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen tekintette a döntése értelmezési alapjának azt az alkotmánybíróági tételt, amely szerint a törvényi tilalom nem a közölt vélemény valós ténybeli alapja, illetve annak pozitív vagy negatív irányultsága szerint differenciál, hanem általános érvénnyel azt kívánja megakadályozni, hogy a hírműsorban közreműködő médiaszereplő saját értékítélete a hírrel összemosva, a közönség számára objektív tényközlés látszatát keltve jelenjék meg. A perbeli jogvita elbírálásának központi kérdése nem önmagában a kifogásolt szóhasználatok pejoratív éle vagy publicisztikai tónusa volt, hanem az, hogy a vitatott megjelölések az adott szöveggörnyezetben tisztán egzakt tényközlésként, avagy a médiaszolgáltató saját, a nézői értékítélet befolyásolására alkalmas szubjektív minősítéseként jelentek-e meg.

[21] Az alperesi érveléssel szemben az elsőfokú bíróság helytálló jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy a sérelmezett szavak szöveggörnyezetükben nem egyszerű tényközlések, hanem – a tényektől nem elkülönítve, azaz tilalmazott módon – a médiaszolgáltató munkatársainak véleményét, a befogadók hozzáállását jogellenesen befolyásolni kívánó értékítéletét tartalmazzák.

[22] Nem vitásan a tényállítások valóságtartalmát az alperesnek nem kell a határozatában bizonyítania; ilyen előírás az Mttv. alkalmazandó rendelkezéséből nem vezethető le. A perbeli esetben azonban nem tényállítás történt a hírszegmensekben, hanem az ábrázolt eseményeket minősítette a médiaszolgáltató, amely cselekvés immanens jellemzője, hogy – lévén véleményről van szó – nem is bizonyítható. Éppen ez képezi a tény és a vélemény közötti elhatárolás alapját: míg a tények függetlenek az egyéni tapasztalattól,

megítéléstől, azaz objektíve léteznek, addig az értékítélet, vélemény egy jelenségről, magatartásról vagy személyről (tényekről) alkotott – nem igazolható és nem is cáfolható – olyan benyomásokat tükröz, amelyekben a befogadó szubjektuma, értékrendje, politikai-világnézeti felfogása meghatározó. A közlő a sérelmezett kifejezésekkel a maga véleményével, értékítéletével ez utóbbit kívánta más irányba terelni, megmászítani. Hangsúlyozandó az is, hogy – amint azt a bírói gyakorlat igazolta – egyetlen kifejezés is alapjául szolgálhat a hírolvasói véleménynyilvánítás tilalma megsértésének. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor eljárása középpontjába a sérelmezett szavakat, kifejezéseket állította, értékelve emellett, hogy a kifejezések milyen kontextusban, mihez kapcsolódóan hangzottak el.

[23] Mindezek alapján annak volt döntő jelentősége, hogy a kifogásolt kifejezések a hírszegmensekben szereplő dokumentált eseménysor egyszerű illusztrálását jelentették-e, avagy a médiaszolgáltató a felvételeken látható epizódok halmazához olyan nyelvi többlettartalmat kapcsolt-e, amely a közönség számára már nem pusztán tényközlésként, hanem értékelő minősítésként jelent meg. E körben az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a „sértegettek”, „fenyegettek”, „vállalhatatlan stílusban” szavak, kifejezések használata nem az ábrázolt képsorok tárgyilagos, értelemmentes és értéksemleges leírását szolgálta, mert azokhoz stílárís értelemben olyan – bár ennek meghatározó jelentősége nincs, negatív – többletjelentés tapadt, amely a befogadók (nézők) érzelmeinek meg nem engedett befolyásolását, a hírszegmensben szereplő személyekkel (név2, név3 és név5) szembeni ellenszenv kinyilatkoztatását, antipátia felkeltését célozta, azt (esetlegesen) eredményezhette.

[24] A szerkesztői szabadság kétségtelenül kiterjed a hírek összeállítására, megfogalmazására és keretezésére, azonban nem szolgálhat felmentésül olyan szóhasználat alkalmazására, amely az Mttv. 12. § (3) bekezdésében tilalmazott módon a hírszolgáltatásba vegyíti bele a médiaszolgáltató saját értékelését. A valós ténybeli körülmények fennállása önmagában nem változtatja át a minősítő kifejezést tényszerű közléssé, ezért a perbeli megjelölések a hírolvasói (narrátori) véleménynyilvánítás tilalmának szempontjából nem a történeti események, hanem a közlés értékelő többlettartalma miatt bírnak jogi jelentőséggel. Az Mttv. 83. § (1) bekezdés m) pontja szerint a közszolgálati médiaszolgáltatás célja a kiegyensúlyozott, pontos, alapos, tárgyilagos és felelős hírszolgáltatás, valamint tájékoztatás. E rendelkezés – az ítéltábla meggyőződése szerint – fontos korlátját jelenti a szerkesztői szabadságnak, mert bár az a témaválasztás szempontjából érvényesülhet (igaz, ott sem korlátlanul), a konkrét megvalósítás, a stílárís közlés- és ábrázolásmód tekintetében a tárgyilagosságnak kiemelt szerepe van. A bemutatott eseménysorokat a médiaszolgáltató (munkatársa) nem köteles semleges(ebb) szavak használatával mentesíteni. A tárgyilagosság követelménye ugyanis éppen ezt várja el: ha nem is a mentesítést, mert az valóban nem feladata a médiaszolgáltatónak, de a közéleti történések olyan bemutatását, amely véletlenül sem alkalmas a nézők bármiféle befolyásolására. A perbeli esetben a vizsgálat tárgyává tett kifejezések – az alperesi állítással szemben – e tárgyilagossági, objektivitási feltételnek nem feleltek meg, egyúttal a hírolvasói véleményezés tilalmába ütköztek, mert azok nem a tényközléstől elválasztva hangzottak el. Az Mttv. 12. § (3) bekezdéséből az következik, hogy a hírszegmens alapjául szolgáló magatartások olyan módon ábrázolandók, amelyekhez értékelő – itt éppen negatív – konnotáció semmiféle formában nem társul.

[25] A fellebbezési okfejtéssel szemben nem evidencia, hogy a perbeli szavak alkalmasak az objektív valóság, a tények leírására, vagy sem. Még ha feltételezhető is, hogy a felperesi párt és politikusai – önnön cselekvésük folytán – a hírszegmens(ek)ben sokak szemében negatív színben tűnhettek fel, ezt a médiaszolgáltatónak nem szükséges, sőt az Mttv. 12. § (3) bekezdése folytán kifejezetten tilos hangsúlyoznia, érzelmi többlettartalommal bíró, ekként értékítéletet tükröző szavakkal – a tényközlésektől nem elválasztva – felerősítenie. A szabályozás lényege éppen az, hogy hírek, közéleti-politikai események kapcsán a negatív/pozitív érzelmi viszonyulás, benyomás, gondolat a nézőben ne a médiaszolgáltató által választott – tényekkel összerosott – ábrázolási mód vagy stílus hatására jöjjön létre, hanem kizárólag a saját tapasztalataira, felfogására hagyatkozva alakíthassa ki a bemutatott tényekre reflektáló véleményét. Az adott műsorkörnyezetben a sérelmes kifejezések nem egzakt tényállításként, hanem a médiaszolgáltató saját, a nézők értékítéletének befolyásolására alkalmas minősítéseként jelentek meg, következésképpen az elsőfokú bíróság mind az alkalmazandó alkotmányos értelmezési keret kijelölése, mind pedig a konkrét kifejezések jogi minősítése körében helyesen foglalt állást.

[26] A közszolgálati médiaszolgáltatónak nem lehet tiszte politikai vagy más világnézeti nézőpontok mellett kiállni, elköteleződni. Feladata, hogy hírszolgáltatáskor semlegesen és objektíven eleget tegyen a tájékoztatási kötelezettségének; ez – amint arra az ítéltábla már utalt – a szerkesztői szabadság releváns, a nézők tájékoztatáshoz való jogának érvényesülésével arányos korlátozását jelenti. Az Alkotmánybíróság 1176/2026. (IV. 2.) AB végzéséhez fűzött párhuzamos indokolás [34] bekezdése alapján leszögezendő ugyanis, hogy a „közszolgálatosság nem pusztán szervezeti vagy formai minőség, hanem olyan alkotmányos rendeltetés, amely pártatlan, elfogulatlan és a pluralista tájékozódást elősegítő működést követel meg”. A jelen perben vizsgált kifejezések használatával a médiaszolgáltató nem a tárgyilagos tájékoztatásra törekedett, hanem – a tényektől el nem különítve – a véleményét fejezte ki, az elhangzottakat minősítette, értékítéletet alkotott. A támadott kifejezések jogilag e pejoratív jelentésrétegük okán kizárják az értéksemleges tényállításként való minősítés lehetőségét, egyértelműen a szubjektív értékítélet közlését valósították meg. A kérdéses kifejezések nem a hír tárgyát képező események semleges nyelvi közvetítését célozták, hanem annak a hírolvasói-narrátori megszólalásba ágyazott, pejoratív felhangú értékelését.

[27] Az elsőfokú ítélet [43]-[45] bekezdései valóban a perbeli szavak negatív töltetét emelték ki, azonban helyesen azt is hangsúlyozva – [39] és [45] bekezdések –, hogy a jogkérdés eldöntése szempontjából a pozitív/negatív töltet relevanciával nem bírt. A törvényi tilalom jogilag nem a minősítés irányultságát, hanem csupán magát a tényszerű hírrel összerosott értékítéleti többlettartalmat ragadja meg és tilalmazza. A jelen ügyben a tilalmazott minősítés negatív jelleggel jelent meg, ennél fogva az elsőfokú bíróságnak – és a jelen eljárásban az ítéltáblának is – nem a minősítés tartalmi, adott esetben negatív irányultságát, hanem a perben konkrétan megnyilvánult értékelő tartalmát kellett vizsgálnia, s annak kapcsán kellett levonnia azt a következtetést, hogy a jogsértés pusztán ezen értékelő többlet okán megvalósult. A perbeli közlés – anyagi jogi értelemben – nem azért minősült jogsértőnek, mert kedvezőtlen színben tüntette fel az érintetteket, hanem azért, mert az objektív hírközlés látszata mögé rejtve a médiaszolgáltató saját értékítéletét közvetítette. Az a körülmény, hogy az értékelés a konkrét esetben pejoratív (negatív) előjelű, kizárólag a

jogsértés tényleges történeti megnyilvánulási formáját jelenti, és nem annak normatív jogalapi feltételét. Az alperes e körben egyébiránt a kereseti kérelmen való túlterjeszkedésre – a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontját nem teljesítve – eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül hivatkozott.

[28] Az ítéltábla alaposnak találta az alperes azon fellebbezési kifogását, hogy a választások előtti időszakra utaló megjegyzésekkel az elsőfokú bíróság – a törvényi kereteket túllépve – olyan szempontot vont be a jogi vizsgálat körébe, amely az Mttv. 12. § (3) bekezdéséből nem következik. Az e rendelkezésből eredő tilalomnak nincs időbeli dimenziója vagy olyan tényállási eleme, amely a tilalom mikori megsértésének jogi jelentőséget kölcsönözne. Az elsődleges szempont, hogy a médiaszolgáltató a hírközlési tevékenységének úgy tegyen eleget, hogy azzal a nézők véleményformálását – burkoltan – ne befolyásolja. E követelménynek mindenkor, minden esetben ugyanolyan mértékben kell megfelelnie. Mindez ugyanakkor az elsőfokú ítélet érdemi megalapozottságát nem érintette, mivel a jogsértés ténye az irányadó ABH-ban lefektetett, a tények és értékítéletek elhatárolására vonatkozó mérce alapján a fenti indokolási elem mellőzésével is törvényesen megállapítható volt.

[29] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az indokolás előzőekben foglalt pontosítása mellett – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] A felperesnek a másodfokú eljárásban – fellebbezési ellenkérelem előterjesztésének hiányában – perköltsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett.

[31] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában foglalt illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított 48.000 forint fellebbezési illeték a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése révén alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 20.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

...